

ordinatur: ergo &c. Major admittitur, minor verò sic probatur. Causa materialis non aliter causat compositum, quàm exhibendo se subiectum formæ; nec forma aliter, quàm exhibendo se perfectionem materiæ: atqui si ita est, causâ materialis, & formalis non aliter causant compositum, quàm per mutuam, sui traditionem, quatenus ad unionem, sive compositionem ordinatur: quid enim aliud est materiam exhibere se subiectum formæ, quàm tradere se perfectendam à forma? & quid aliud est formam exhibere se perfectionem, sive actum materiæ, quàm tradere se sustentandam à materia? Igitur causâ materialis, & formalis causalitas consistit in mutua sui traditione: quam, ut in assertionem insinuavi, recte intelliges, si concipias inesse tum materiæ, tum formæ entitatem aliquam, & rursus aliquam virtutem, sive facultatem agendi ac patiendi naturalem; atque ita materiam ad efficiendum compositum, tribuere suam entitatem ac virtutem (non enim materiam omnino inertem ac vacuum omni perfectione recipimus) & formam similiter idipsum conferre; sed tribuere composito perfectionem quæ prevaleat: quatenus forma in composito ea pars intelligitur esse, quæ præminet alteri. De cætero communicatio illa entitatis ac virtutis, ad unionem intimam, qualis est compositionis unio, ordinatur, ut patet; quia causalitas, de qua agitur, non est nisi influxus ad constituendum compositum ordinatus; sed unio constitutionem illam præcedit. Ergo &c. Ex his verò quædam eruenda sunt corollaria.

III.
Qualiter
non sint
proprie
causæ.

Colliges itaque *Primo* causas materialem & formalem non esse causas proprie dictas; quia enim non aliter insiunt in compositum, quàm per mutuam sui traditionem, consequens est compositum non esse entitative distinctum ab iis sibi mutuo traditis, ac proinde compositum non esse aliud à materia & forma simul sumptis: quod tamen requiretur ad rationem causæ in proprio sensu acceptæ, quæ superius definita fuit *principium influens esse in aliud*.

IV.
Possunt
esse sibi
mutuo
causæ.

Colliges *secundo* assertionem procedere de causis materiali, & formali inadæquate sumptis pro parte nobiliori, & ignobiliori compare concurrentibus ad efficiendum compositum, de quibus notandum est eas posse esse sibi mutuo causas: quia enim materia habet connaturalem sibi aliquam perfectionem, quamvis inferioriorem eâ quæ formæ inest, illam formæ communicat, & ita formam perficit: in quo sensu forma perficitur & perficiet, materia actuabitur & actuabit. Neque in hac reciproca causalitate ulla est repugnantia, imo summa necessitas; quia impossibile apparet fieri entitatum communicationem sine commercio perfectionum. In alio etiam sensu materia & forma adæquate sumptæ; hinc pro eo omni, ex quo inexistente fit compositum; & illinc pro

partium